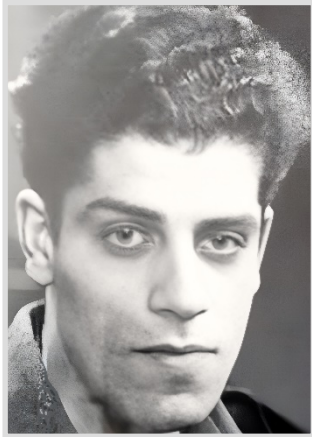

John Robert Léon – roepnaam John- is geboren op 7 februari 1921 in Port Arthur, Ontario. Zijn ouders zijn beide van Italiaanse afkomst. De familienaam, oorspronkelijk 'Fortezza' heeft een Engelstalige draai gekregen. Vader Michele Fortezza is Mike Fortes geworden, zijn moeder heeft haar voornamen, Caroline Maria behouden, haar meisjesnaam Gagliardi is ook Fortes geworden.

John komt uit een groot, Rooms-Katholiek gezin. Hij heeft vijf broers en 4 zussen. John is de jongste thuis.

Ze zijn de Engelse taal gaan gebruiken als voertaal, maar John geeft aan dat hij het Italiaans in spraak ook nog beheerst.

Na de jaren op de lagere school heeft hij nog vier jaren de zogenaamde 'Hogeschool' gevolgd.

Op 22 september 1942 meldt John zich aan in Port Arthur voor actieve dienst in het Canadese leger. Als beroep wordt genoteerd dat hij timmerman is, maar de laatste tijd gewerkt had als magazijnman bij Western Grocers Ltd. in Port Arthur.

Een timmerman in Canada tijdens de jaren dertig van de Grote Depressie kreeg te maken met extreme economische ontberingen, een gebrek aan werkgelegenheid. Noodgedwongen pakten duizenden mannen elk baantje aan om nog iets te verdienen. Velen kozen toen ook voor de krijgsdienst.

Zoals elke nieuweling voor het leger komt ook John bij de keuringsartsen. In het rapport staat dat hij totaal geen medische geschiedenis heeft. De vaste gegevens worden genoteerd: lengte 1,75 m; gewicht 70 kg, bruine ogen en zwart haar. De pokken op zijn linkerarm worden als fysiek kenmerk genoteerd voor eventuele identificatie doeleinden. Met de kwalificatie 'A1' wordt John geschikt geacht voor alle diensten.

Het districtsdepot in Port Arthur geeft John om te beginnen een week verlof, onbetaald weliswaar. Op 29ste september '42 meldt hij zich weer, dan liggen de overplaatsingsformulieren al gereed. Via Winnipeg reist hij door naar Fort William in Ontario voor zijn basistraining. Na twee maanden wordt John opnieuw overgeplaatst. Blijkbaar heeft men zijn technische vaardigheden uit het verleden aanvankelijk onderkend want hij wordt geplaatst in Chilliwack in Brits Columbia. Hier is een trainingsfaciliteit voor de Canadian Engineers.

Begin januari 1943 belandt John daar met een fikse griepaanval in het hospitaal. Zijn opleiding voor de Royal Canadian Engineers (RCE) gaat verder en in maart en april '43 volgt hij een extra cursus in Victoria, Brits Columbia (BC) bij No. 11 VTS. (Vocational Training School)

In de loop van 1943 werden Canadese militairen (waaronder leden van de Royal Canadian Engineers bij deze vakscholen ondergebracht voor een gespecialiseerde technische vakopleiding.

Uit documenten blijkt bijvoorbeeld dat personeel naar de 'No. 11 VTS' in Victoria werd gestuurd om essentiële technische militaire kwalificaties te behalen – zoals kaarttekenen, technisch tekenen, timmeren of landmeten – voorafgaand aan hun uitzending of plaatsing bij genie-eenheden.

Na afronding van de cursus verhuist John naar Nanaimo, BC, hier wordt hij geplaatst bij het 1ste Bataljon van de Rocky Mountain Rangers (RMR).

De volgende notitie in juli 1943 in John's dossier vraagt om een toelichting:

'On special Duty to Kiska – Alaska'

Het 1st Battalion van The Rocky Mountain Rangers speelde een cruciale rol in 'Operation Cottage', de herovering van het door Japan bezette eiland Kiska (deel van de Aleoeten, Alaska)

In de eerste helft van 1943 voer het bataljon (toen onderdeel van de 13^e Canadian Infantry Brigade) vanaf Vancouver Island naar de Amerikaanse legerbasis op het eiland Adak. Hier kregen de manschappen een intensieve en gespecialiseerde training voor een amfibische landing in arctische omstandigheden.

De Rocky Mountain Rangers vormden de harde kern van het 16^e Canadian Combat Team. Samen met Amerikaanse troepen maakten zij zich op om het strategisch gelegen eiland Kiska te ontzetten.

Op 13 augustus 1943 vertrok de invasiemacht vanuit Adak, waarna de landing op Kiska plaatsvond op 15 augustus 1943.

De Japanners zijn dan al vertrokken na hevige Amerikaanse beschietingen.

Hoewel er geen vijand meer aanwezig was, leed het bataljon toch verliezen. Door de extreme weersomstandigheden (zeer dichte mist), boobytraps die de Japanners hadden achtergelaten en incidenten met 'friendly fire' tussen de Amerikaanse en Canadese troepen die elkaar voor de vijand aanzagen), kwamen een officier en verschillende manschappen om het leven.

De Canadezen hadden een US uitrusting gekregen

Begin november '43 komt John een week onder de hoede van de 25ste Field Ambulance wegens een niet nader gespecificeerde ziekte.

Eind januari 1944 zijn de Canadese troepen, John ook, weer terug en krijgen ze dertig dagen verlof. Hij blijft ingedeeld bij de RMR en blijft in Brits Columbia tot het voorjaar van 1944. De oversteek naar het Verenigd Koninkrijk (VK) zit dan al in de planning voor hem.

Na een week inschepingverlof vertrekt John op 25 mei 1944 met een troepenschip naar het VK waar hij op 2 juni 1944 aankomt. Aanvankelijk administratief ingedeeld bij het hoofdkwartier van de 13^e Canadese Infanterie Brigade. De eenheid van de RMR is later in 1944 opgegaan in het 1ste Canadese infanterie Trainings Bataljon. John maakt de oversteek naar Normandië waar hij op 8 september '44 op Juno Beach voet aan wal zet. Vervolgens komt hij op de lijst van het Algonquin Regiment.

Eind november '44 mag hij dienstdoen als korporaal. Hoewel het niet speciaal vastgelegd is in zijn dossier moet John met de Algonquins al menige actie hebben doorstaan in Frankrijk, België en Zuidwest Nederland.

Wel valt de volgende notitie op: "geplaatst bij de training school van de 4^e Canadese gepantserde Divisie (4 CAD TRG School)".

Dit vraagt om een toelichting, want een groot deel van Zuid-Nederland is dan van de Duitse troepen bevrijd.

Nadat het front in Noord-Brabant zich stabiliseerde werden in het achterland diverse Training Schools opgezet. Die van de 4th Canadian Armoured Division werd ingericht in Huize Sint Felix in Udenhout, een gigantisch gebouw waar de Zusters van Liefde uit Tilburg onderwijs gaven aan meisjes en daarnaast zieken en bejaarden verzorgden. De Canadezen betrokken op 7 december 1944 het pand. De eerste commandant was luitenant-kolonel W.T. Cromb.

Drie dagen na de ingebruikname arriveerden de eerste cursisten en begonnen de lessen. Deze omvatten praktische elementen zoals schieten met allerlei wapens (in de Loonse en Drunense Duinen), tactische oefeningen en theorie, bijvoorbeeld lessen over het Duitse leger. De cursus duurde twee weken. De uiteindelijke gedachte was om de militairen nog efficiënter te maken, maar in de praktijk fungeerde de school uiteindelijk gewoon als opfriscursus.

Huize Sint Felix © Wiki Midden Brabant

Na afloop van de cursus wordt John op de algemene reserve lijst bijgeschreven. Half maart '45 komt zijn naam voor op de lijst van versterkingen voor het Algonquin Regiment. Daarna volgen alleen nog maar de vermeldingen: gewond op 27 april' en 'gestorven aan zijn verwondingen op 2 mei 1945'.

Algonquin Regiment moving forward near the Hochwald Forest, Udem, Germany, March 1st, 1945.

Photo by Jack H. Smith. Department of National Defence / National Archives of Canada. PA-192879.

Het oorlogsdagboek van de Algonquins geeft iets duidelijkheid over de maanden maart, april en mei 1945. Eind februari tot half maart 1945 neemt het regiment deel aan de gevechten tijdens de laatste fase van het Rijnlandoffensief, Operatie Blockbuster. Op 26 en 27 februari '45 leidt het regiment de aanval op de zogenaamde 'Hochwald Gap'. (De streek tussen het Hochwald en het Balberger Wald). Hier krijgen ze te maken met felle tegenstand en lijden zware verliezen, met name rond de plaatsen Udem en Veen in Duitsland.

John moet deze strijd redelijk goed zijn doorgekomen. In zijn dossier staan geen aantekeningen die het tegendeel aangeven. Op 31 maart '45 steekt het regiment de Rijn over. Vervolgens verplaatsen de Algonquins zich naar Nederlands grondgebied. Via o.a. Millingen en Lochem gaan ze richting Bornerbroek (4 april '45). De confrontatie met de vijand bij Wierden zit er aan te komen. Voor de bevrijding van Wierden wordt zwaar gevochten. Ook hier lijkt het geluk nog aan de zijde van John te zijn.

De opmars gaat verder op Duits grondgebied. Esterwegen wordt bereikt op 11 april '45. Het Küstenkanaal wordt verkend en de volgende taak voor het regiment is, na de oversteek van het kanaal, de weg naar Edewecht – Friesoythe veilig te stellen. Ook bij de oversteek en het vormen van een bruggenhoofd aan de noordzijde van het kanaal krijgen de Algonquins veel slachtoffers te betreuren. In de vroege uren van 17 april '45 wordt de noordoever bereikt en een bruggenhoofd gevormd. In de namiddag krijgen ze tegenaanvallen te verduren.

Als het bruggenhoofd is gevormd en een brug over het Küstenkanaal is gelegd gaat de opmars van het regiment verder richting Edewecht-Bad Zwischenahn. Bij Edewecht heeft het regiment de taak een bosgebied te zuiveren links en rechts van de doorgaande weg. Hoewel de tegenstand niet extreem heftig is krijgen ze toch gewonden te betreuren. Eén van hen is korporaal John Robert Léon Fortes. Met een schotwond door de long wordt hij naar het hospitaal vervoerd. Helaas kan men hem daar niet redden. Op 2 mei 1945 overlijdt John aan zijn verwondingen.

Hij krijgt een tijdelijk graf bij Friesoythe. Een definitieve rustplaats krijgt hij op 9 maart '46 op de CWGC Canadese begraafplaats in Holten. De grafreferentie is: plot 11; rij A, graf 16.

Toegekend werden hem: de 1939-1945 Star; de France-Germany Star; de War Medal 1939-1945 en de Canadian Volunteer Service Medal met gesp.

Op zijn grafsteen staat:
**In God we trust
our Son and Brother
Though far away
Forever in our Hearts.**

Enigszins vrij vertaald:
We vertrouwen onze zoon
Toe aan God.
Hoewel ver weg
Voor altijd in ons hart.

Bronnen:

www.cwgc.org; www.ancestry.com;
www.canada.ca/library-archives; wikipedia, wartimesproject.com; *War Diary Algonquin Regiment*.